

Cròniques del món

La Tour Eiffel envoltada de policia.

PARÍS ■ Juli Martí

Psicosi a París. “Com un tro enmig d’un cel ben clar: les declaracions del govern respecte a la seguretat de tots els francesos i els afers de terrorisme han de ser justes però aïllades.” El president de la comissió d’afers estrangers de l’Assemblea Nacional francesa, el conservador Axel Poniatowski, desfermava així la polèmica, quan feia poc que el govern francès havia decretat l’estat de vigilància a la capital. Aquesta mesura respon, en bona part, a les informacions dels serveis d’intel·ligència d’un país *amic*, que ben bé podria ser Algèria, com també al segrest, poc abans, de cinc treballadors de la multinacional francesa Areva, especialitzada en l’energia nuclear. A més, les paraules de Poniatowski van coincidir amb l’anunci fet pel govern sobre la recerca d’una suposada dona kamikaze, que sembla que tenia intenció d’atemptar en territori francès. Els transports públics francesos, evidentment, han vist reforçada la vigilància, tot i que la presència de militars a llocs de molt trànsit com ara les estacions, aeroports o davant edificis importants és un fet habitual a França. El ministre d’Interior, Brice Hortefeux, un dels homes més propers al president Nicolas Sarkozy, es declarava disposat a viatjar a qualsevol país de la zona del segrest i pertot allà on actua l’organització terrorista Al Qaida-Magrib Islàmic (AQMI). El diari *Libération* anunciava que una part dels soldats de les forces especials franceses en missió de formació a Mauritània es podien haver traslladat cap a la capital de Burkina Faso. Així, la ciutat

d’Ouagadougou, prop del centre de les operacions militars fetes a l’estiu passat per mirar d’alliberar un ostatge francès, podria rebre la visita del ministre Hortefeux, vist que els responsables d’Estrangers i de Defensa semblen desapareguts. Mentrestant, l’oposició d’esquerres refusa, ara per ara, d’entrar en la polèmica sobre la certesa o incertesa del perill terrorista, però, com recordava Jean-Cristophe Cambadélis, mà dreta de Dominique Strauss-Kahn: “Abans, el president o el primer ministre convocaven els principals responsables públics i els informaven dels riscos d’un atemptat terrorista. Avui, en canvi, els ministres ho declaren a la televisió”. Segurament fou per la situació militar i no pas per les declaracions del fidel amic de Strauss-Kahn que el president Sarkozy va escurçar l’estada a Nova-York, on es trobava, justament, amb el que ara és director general del Fons Monetari Internacional. Tant Strauss-Kahn com Sarkozy hi defensaren l’adopció d’una taxa sobre les transaccions financeres a l’àmbit mundial, que serà un dels objectius de la futura presidència francesa del G20, a partir del mes de novembre. Sens dubte, amb dos fronts oberts, la victòria serà més difícil.

BERLÍN ■ Gemma C. Serra

L’assignatura pendent. “Vint anys després de la reunificació, es l’hora de deixar de parlar de la unitat est-oest i de pensar en la integració dels estrangers”, deia aquests dies el ministre alemany d’Interior, Thomas de Maizière, a l’hora de fer balanç de les dues dècades passades des que es va signar el tractat d’unitat, el 3 d’octubre de 1990, que va liquidar la República Democràtica Alemanya (RDA), quan no havia passat encara un any d’aquell 9 de novembre del 1989 en què el món va assistir a la caiguda del mur. Amb el tractat de reunificació es va tancar el procés negociador entre l’Alemanya de Helmut Kohl i els ex-aliats de la Segona Guerra Mundial que va posar punt final a la divisió del país, imposada des de la desfeta del Tercer Reich. D’aquesta manera, la data del 9 de novembre és la més emotiva del calendari alemany, mentre que la del 3 d’octubre és la destinada a fer balanç: què érem, on som. Per això no estranya a ningú a Alemanya que el tema triat per al discurs del vintè aniversari no giri a l’entorn el procés d’unificació nacional, sinó de la gran qüestió d’aquestes setmanes: la integració dels estrangers, la isla-

Sense el mur, Alemanya es va reunificar.

“Els talibans no van deixar tan mal record”

Najibullah Rahimi

Membre del Consell Executiu de la província de Kapisa, a l'Afganistan

—Quina és l'evolució que ha viscut la província de Kapisa els darrers anys?

—Els ajuts econòmics que s'hi han abocat han permès que hi hagi canvis positius. Per exemple, s'han construït moltes carreteres per connectar les principals ciutats de la regió i s'han enquitranat els carrers de la capital. En uns altres àmbits, com l'educació o la sanitat, s'ha avançat, però hi ha molta feina a fer. Més enllà de les infraestructures, a poc a poc han anat arribant a la província funcionaris ben formats, cosa que no és fàcil en un país amb trenta anys de guerra.

—Creieu que les autoritats locals disposen de prou capacitat d'influència per a decidir a què es dedicaran aquests recursos de la comunitat internacional?

—No, malauradament, aquests ajuts van a males mans, a les del govern central, la qual cosa acaba encarint el cost dels projectes a causa de la corrupció. La nostra demanda als governs estrangers és que siguem nosaltres que gestionem el 70% dels fons, i no pas el 20% com ara. Sovint els càrrecs es distribueixen segons la pertinença a un partit, a una tribu, en lloc d'assignar-se als més ben preparats. Per això la gent es queixa del govern. Un altre problema és la falta de coordinació entre les diverses agències internacionals: cadascuna tira cap a la seva banda.

—Per què la insurrecció talibana és tan forta tot i el mal record que van deixar quan governaven?

—Per començar, no és cert que els talibans deixessin tan mal record. Dins el període talibà, a l'administració, hi havia gent que va fer bé les coses. El problema va ser que després de la guerra no es va voler integrar dins el govern cap dels talibans que eren bons. Hom els va fer vores, sense cap altra feina que no fos afegir-se a la insurrecció, i això fou un error important. A més, els partits que van formar el govern es van dedicar a aprofitar els recursos que tenien per atacar els partits, grups o tribus que eren els seus adversaris. Això els abocà també als braços dels insurrectes. A més, la influència dels veïns, cadascun amb interessos al nostre país, no hi ajuda pas gaire.

RICARD GONZÀLEZ

—El president Obama vol començar a transferir el control de la seguretat d'algunes províncies al govern afganès a partir de l'estiu del 2011. La vostra província està preparada?

—No, i no crec que ho estigui d'aquí a un any. La veritat és que no veig tampoc que la major part del país ho hagi d'estar. La idea del president Obama és bona, però la formació d'un exèrcit nacional poderós i d'una policia eficient va molt endarrerida.

*Ricard González
Washington*

mofòbia i fins a quin punt Alemanya resta blindada contra la ultradreta. L'encarregat de pronunciar el discurs serà el president, Christian Wulff, en la seva primera gran intervenció des que va assumir el càrrec, no fa ni cent dies. Serà a Brema, el més petit

dels 16 *länder* alemanys, d'acord al sistema rotatori que se segueix per a aquesta celebració. A la ciutat-estat hanseàtica, Wulff haurà de lligar la unitat interior, entre els alemanys de l'est i de l'oest, amb la integració dels nouvinguts estrangers. Serà la

revàlida d'un president, a pressions del qual va saltar fa unes setmanes del càrrec l'assessor al Bundesbank Thilo Sarrazin, socialdemòcrata i autor d'un *best-seller* carregat d'islamòfobia. Si això ho escriu un socialdemòcrata, qui ha de témer la ultradreta?